

PROPOSTA DE TEXTOS

ARIADNA

Aquesta vegada sí, que era un final amb totes les lletres i amb totes les besades i les abraçades que solen tenir els finals. Amb tots els plors i amb tots els sacs de realitat que duen els finals damunt l'esquena. Sabia cert que era un final perquè quan va obrir la porta de la discoteca per anar-se'n, quan el vaig veure partir d'esquena per sempre, va entrar un vent molt fred que se'm va tirar a damunt i em va entrar per tots els orificis del cos i em va gelar les llàgrimes i les cames i les mans i el cor. I em vaig quedar gelada, tota sola, fins que em vaig fer neu i em vaig deixar caure a terra i encara em vaig anar fonent i em vaig fer aigua. Ajaguda en terra vaig començar a plorar molt fort, cridava, sentia que m'havien arrencat l'estómac i era com si el món s'acabàs.

I en lloc de resultar alliberador aquell plor resultava esfereïdor. I no sabia per què però a estones pensava amb mon pare i pensava que bevia massa i que era un mal pare però després tornava a pensar amb en Joan i que m'acabava de deixar i jo em moria.

MARTINA

Quaranta-cinc anys. Cada vegada que pas per davant un mirall intent no mirar-me: vella, amb ulleres, amb arrugues, blanca, grassa. Jo abans no era així. Jo als devuit anys era guapa, tenia una cara fresca i alegre i estava primíssima. Aquell vestit vermell era una bomba i em sorprenia a mi mateixa que no em fes vergonya dur-lo. Me'l posava amb unes sabates de taló, em pintava els llavis també vermells i m'allisava els cabells.

Però ara ja no tenc ni temps ni ganes de mudar-me. Donaria moltes coses per tornar als devuit anys o fins i tot més enrere, a les nits de quan era petita i ma mare venia a colgar-me, dins aquell llit amb set mantes una damunt l'altra, i jo quedava allà davall com si no existís. Quan aclucava els ulls tot era blanc i silenciós, no hi havia res dolent, no hi havia ningú. Sé que allò que jo veia quan aclucava els ulls estava només dins el meu cap, però era el lloc més habitable del món.

Ara buf les espelmes i veig que he passat un any més dins aquest cos consumit i intent tornar en aquell llit. Imagín el meu cos de nina —magríssim, perquè no menjava gaire— enfonyat davall les mantes i els meus cabells negres damunt el coixí de llana —de llana de veres, de les nostres ovelles— i em cerc en aquella nina que somreia més del que xerrava. Però no m'hi trob.

XAVIER

No hi vaig aguantar ni un mes, al Projecte Home. Per fer qualque cosa junts, vàrem decidir apuntar-nos a classes de ball, allà mateix a on anaven les seves germanes i els meus cunyats. Però no servíem. No teníem gens de glamour, t'ho jur. No teníem art. A part que jo qualque vegada anava a les classes voladíssim, tan volat que no entenc com no ho veien.

A tot això hi hem d'afegir que l'any 2007 la cosa es va complicar. "Hay brotes verdes", deia en Zapatero. I una merda. La crisi va ser brutal. L'hòstia va ser brutal. Vaig agafar una depressió de cavall, els cabells em queien a grapades i na Martina m'havia de pintar les clapes del cap amb un retolador marró. M'inflava d'antidepressius i els horabaixes solia anar amb n'Ignasi i na Verònica a intentar espessar les penes. Érem quasi els únics clients del

Bar Plaza i, per tant, hi podíem fer un poc el que volíem. Ens passàvem tots els capvespres jugant al pòquer, bevent gintònics i fent retxes i mira, almenys durant aquelles hores no teníem cap problema.

Conciliar la crisi i la família se'm feia cada vegada més difícil i cada vegada passava més temps fora de ca nostra. I cada vegada hi tornava més tard. Un dia hi vaig arribar passada mitjanit i em vaig trobar la porta tancada amb clau. Martina! Què putes fas? Per què tanques?